

Tiu ĉi komedieto estas represita laŭ la dua eldono
(1932) de broŝuro iam publikigita de Brazila Ligo
Esperantista. SAT-Broŝurservo.

ANTAŬPAROLO

Arthur Azevedo naskiĝis la 7an de julio 1855 en S. Luiz do Maranhão kaj mortis la 22an de oktobro 1908 en Rio de Janeiro. Li estis la plej aplaŭdita, populara kaj multproduktanta brazila teatroverkisto. Nur dekkvinjara, ankoraŭ en sia naskiĝurbo, li verkis la spritan komedion "**Amo per proverboj**", kiu estis prezentita la unuan fojon en la teatro S. Luiz kaj tuj altiris la atenton de la publiko. Tiu ĉi tre interesa kaj sprita komedio jam havis multajn centojn da sukcesaj prezentadoj en Brazilo kaj Portugalujo. Poste li transloĝiĝis al Rio de Janeiro, kie li verkis kaj prezentigis, ĉiam kun granda sukceso, ĉiujn siajn multenombrajn kaj ĉiuspecajn teatraĵojn.

Jen estas liaj teatroverkoj pli preferataj de la publiko : "**La Doto**", grandvalora supera komedio ; "**La Juvelo**", belega versa komedio ; "**La Orakolo**" "**Antaŭtago de l'trirega Festo en Bahia**", "**La Federala Ĉefurbo**", kaj multaj aliaj.

Li ĉiam batalis por la Nacia Teatro. Li estis vigla ĵurnalisto, la tiama plej kompetenta literatura kaj teatra kritikisto, ĉarmega fabelisto kaj, super ĉio, poeto kun forta humorista inklino, kaj unu el la plej inspirataj kaj delikataj brazilaj lirikistoj.

En 1895 li publikigis en la ĵurnalo "**O Paiz**" artikolon por Esperanto kaj ĝis sia morto li ĉiam montris

simpation al tiu ĉi internacia lingvo.
En tiu ĉi traduko mi uzis, kiam eble, pro-
verbojn el "**Proverbaro Esperanta**" de D-ro
L.L. Zamenhof.

La tradukinto.

Decembro 1920.

Amo per proverboj
Unuakta komedio

Personaro :

Izaio, maljuna fraŭlo.

Agneso, vidvino.

Leteristo.

La sceno okazas en Lisbono.

Akto sola

Simpla ĉambro. Maldekstre fenestro, funde kaj dekstre pordoj. Maldekstre tablo kun kudraĵoj. Sur alia tablo horloĝo, pelto aŭ telero kun glaso da akvo. Seĝoj.

Sceno unua

Agneso

Agneso (kudras sidante ĉe l'tablo kaj rigardas la straton tra la fenestro). Jen staras ĉe l'angulo la proverbomaniulo ! Mi tute ne povas liberigi de tiu tedegulo! Nu, mi, vidvino, kaj krom tio, kun promeso pri edziniĝo, povus akcepti kiel edzon, tiun maljunulon ! Tute ne ! Kaj neniu forigas lin de tie ! Tio estos motivo por ke la najbaroj klaĉu... (stariĝas). Ankoraŭ hodiaŭ li skribis al mi leteron, kiu estas la tria, en kiu li parolas al mi pri amo kaj la dua, per kiu li petas min je edziniĝo. (elprenas leteron el la poŝo). Jen ĝi estas (legas) - "Mia bela sinjorino. Mi estimas ke tiuj ĉi linioj trovos vin en la ĝuo de la plej perfekta sano. Mi fartas laŭ la volo de Dio. Preferinde tiel ol en-

tombigita. Mi venas duafoje peti vin kiel edzinon. Mi opinias, ke mi tute ne estas malbonaĵo. Neniam mi sentis por alia, kion mi sentas por vi ; sed ĉio havas komencon. Mi havas monon en banko ; ĝi ne estas multa, estas vere, sed pli bona io, ol nenio, kaj Dio donis buŝon, Dio donos manĝon." (deklamante) Kiom da proverboj ! sama li estas parolante ! (daŭrigante la legadon) "Al neniu mi ŝuldas, kaj kiu ne ŝuldas, tiu ne timas. Mi havas bonan domon kaj bonan manĝon, kaj, kie unu manĝas, ankaŭ du manĝi povas. Hodiaŭ mem mi iros sciigi pri la respondo. Tute via, Izaio". (enpoŝigante la leteron) Vi estas en malbona situacio, sinjoro Izaio ! Mi devas eliri por fari aĉetaĵojn : tio estas bonega rimedo por liberigi min de vi kaj de viaj proverboj. Mi tuj vestiĝos. (eliras tra la dekstra pordo. Paŭzo).

Sceno dua

Izaio

Izaio (metante singarde la kapon tra la funda pordo) Malfermita kelo tentas al ŝtelo. (antaŭenirante piedpinte) Okazo faras ŝteliston. Mi bezonas lerni la karakteron de tiu ĉi virino ; edziĝo tro momenta estas longa-

penta. Du samspeculoj ne ligiĝas ; se la junulino ne estos perfekta, al mi ŝi ne konvenos. Estas necese rigardi estonten : kiu ne rigardas antaŭen, tiu restas malantaŭe ; kiu supren kraĉon ĵetas, sian barbon al ĝi submetas, kaj ĉiu manĝas, kiel li aranĝas. Mi decidis edziĝi, sed mi bone scias ke edziĝo ne estas amuziĝo. Iu diros ke mi decidis iom malfrue, sed estas pli bone malfrue, ol neniam. Estas vere ke horo matena estas horo bona kaj matena horo estas plena de oro ; sed la trofrua vekigo ne ĉiam estas feliĉiga. Mi serĉis virinon, kiel oni serĉas oron. Ĉiam malfeliĉa ! Mi vidis ĉiuspecajn virinojn : belajn, ke mi vere miriĝis ; sed... ne ĉio brilanta estas diamanto ; ankaŭ malbelajn, ke mi sentis abomenon ; sed la sorto ofte ĝin alsendas, de kie oni ne atendas. Hako post hako estas la plej efika atako, mi diris al mi mem, kaj subite... unu, du, tri, kvar, kaj finita la far' ; ĉi tiu plaĉis al mi. Tamen oni atentu ke neniu fiŝeto eliris el mia reto ; ŝi estas vidvino kaj kudristino... Mi amas ŝin varmege kaj mi kredas ke la afero estas aranĝita. Kiu jam donis, tiu ne havas por doni, estas vere ; sed nu ! kiu tro multe deziras, nenion

akiras. Mi jam ricevis informojn pri ŝi ; ili estis kiel eble plej bonaj, sed, ĉar la scio lokon ne okupas kaj unu vido taŭgas pli ol dek aŭdoj, mi atente observis ŝin. Mi estas kiel sankta Tomaso : vidi por kredi. Mi rimarkis ke ŝi ĉiam soliras... kaj ŝi ne ŝatas la festenojn ! Kun kiu vi festas, tia vi estas. (esplorante la domon) Bona dommastrino ŝi ŝajnas esti ! Pureco kaj simpleco. Faro farinton rekomendas. Okazos kiel plaĉos al Dio. Edzo kaj edzino - ĉiela difino. (rigardante) Aj ! Jen ŝi venas. (rektiĝante) Kuraĝu, Izaio ! Memoru ke homo... (konfuziĝante) estas kato kaj besto estas homo ! Mi diris malsaĝaĵon.

Sceno tria

Izaio kaj Agneso

Agneso (venas preta por eliri ; ekvidante Izaion ŝi ektimas kaj volas forkuri) Aj !

Izaio (ne permesante ŝian eliron) Neniu devas kuri sen motivo.

Agneso. Kion vi volas ĉi tie ?

Izaio. Mi venis persone ekscii pri la respondo al mia letero : ne fidu fidelulon, fidu propran okulon ; kiu ne riskas, tiu ne gajnas ; kiu sin gardas...

Agneso (eksilentigante lin) Nenian respondon

mi havas por doni al vi ! Foriru, sinjoro !

Izaio. Ne estas letero sen respondo...

Agneso (alkurante al la tablo kaj kunportante glason da akvo) Foriru, se ne...

Izaio (kvietege). Se vi malsekigos min, pli da tempo mi restos ĉe vi ; malseka mi ne eliros al la strato. He ! He ! kiu havas malican celon, ofte perdas sian propran felon !...

Agneso. Mi krias !

Izaio. Ne faru tion ! Ne estu malsaĝa, ĉar la malsaĝulo al si mem malutilas. Ne pereigu vian bonan famon ! Atentu ke mi estas knabo ; al knabo nenio estas difektiga...

Agneso. Vi, knabo ? Vi estas maljunulo tre malsaĝa kaj tre impertinenta !

Izaio. La diablo ne estas tiel malbela kiel oni lin pentras...

Agneso. Vi estas malbela, jes !...

Izaio. Ne bela estas amata, sed amata estas bela.

Agneso. Ami vin, mi ?! Neniam !...

Izaio. Pri nenio oni devas ĵuri...

Agneso. Estas abomeninde ! Diable !

Izaio. Eĉ guto malgranda, konstante frapante, traboras...

Agneso. Naŭza !

Izaio. Espero kaj pacienco kondukas al potenco.

Agneso. Senluziĝu !

Izaio. Homo pafas, Dio trafas !

Agneso. Estas iu, kiu vere amas min.

Izaio. Tiu iu (malafekte) estas mi.

Agneso. Mankis nur tio ! (sopirante) Tiu iu...

Izaio. Novaĵo disanoncita, novaĵo trograndigita.

Agneso. Tiu iu estas junulo tiel bela... tiel bonkondata...

Izaio. Kio mia, tio bona...

Agneso. Vi vere kontrastas kun li.

Izaio. Kiu malŝatas, tiu volas aĉeti.

Agneso. Aĉeti ! Viron tiel malbelan.

Izaio. Korpo malbela, sed animo bela.

Agneso (sidiĝante) Dio liberigu min de tia edzo !

Izaio. Kiu nenion valoras, plej multe sin gloras... (ankaŭ sidiĝas).

Agneso (stariĝante) Ha ! Ĉu vi sidiĝas ? Vi intencas restadi ! Dio mia, tio ĉi estas malbono enirinta tra la pordo !

Izaio. (ĉiam flegma) En ĉiu malbono estas iom da bono.

Agneso. Jen vi havas !

Izaio. Sidiĝu ĉe mia flanko. (vidante ke Agneso sidiĝas malproksime de li) Se vi ne

venos, mi iros... (ekproksimigas la seĝon).

Agneso. Tiele estu ! ne vin ĝenu ! (plenumas lian volon) Ne estas rimedo !

Izaio. (proksimigante sian seĝon) Kio farigis, tio ne refariĝos.

Agneso. (malproksimigante la sian) Kion vi deziras pli ?

Izaio. Diru al mi : via fianĉo... (faras geston).

Agneso. Mi ne komprenas.

Izaio. Saĝa kapo duonvorton komprenas...

Agneso. Sed nek duonvorton vi diris !

Izaio. Mi demandas al vi, ĉu... li havas monon...

Agneso. Kiel ?

Izaio. Nu ! Surdulo ne interparolas !

Agneso. Sed, kial vi faris tian demandon ?

Izaio. (malafekte). Kiu demandas, tiu sciolas.

Agneso. Nu !

Izaio. (sentence) Du sakoj malplenaj sin rekte ne tenas.

Agneso. Tiu teorio multe similas al vi.

Izaio. Kial ?

Agneso. Tial ke ĝi ankaŭ kadukiĝis.

Izaio. (ofendita) Do mi jam kadukiĝis, junulino ? Tio estas mensogo.

Agneso. Tio estas vero.

Izaio. Ne estas.

Agneso. Estas.

Izaio. Se estas tiel, memoru, ke ne ĉiujn verojn oni devas diri.

Agneso. Ha ! ĉu vi koleriĝas ? vi estas kulpa. Kial vi diris al mi malsaĝaĵojn ? (starigas).

Izaio. (interrompante sian promenadon, solene) En malsata familio mankas harmonio !

Agneso. Nu ! ni estas ankoraŭ tre junaj !

Izaio. Kiu ? ni ?

Agneso. (malbonhumore) Mi ne parolas pri vi, sed pri li.

Izaio. Ha ! vi parolas pri li...

Agneso. Ni laboros unu por la alia...

Izaio. Estas bone, jes, al laboremulo Dio helpas.

Agneso. Kaj ne supozu ke, kvankam li estas malriĉa, mia fianĉo ne faros al mi belajn donacojn.

Izaio. Jes ! Kiu kaprinon ne havas kaj kapridojn vendas...

Agneso. Ĉu vi insultas lin ?

Izaio. Kiam oni diras ke la hundo estas rabia... Kiam mi insultus lin, sinjorino ?

Agneso. Se vi silentus...

Izaio. Jes, sinjorino, en fermitan buŝon ne eniras muŝo... sed via estonteco tre interesas min...

Agneso (sidiĝas).

Izaio. Ne dankinde. Kvankam mi ne estas iu Matuzalemo, mi povas doni al vi konsilojn. Aŭdu min : kiu min avertas, mia amiko estas ; kiu serĉas bonan arbon, tiu ĝuos bonan ombron.

Agneso. Ĝuste pro tio, ke vi povas doni al mi konsilojn, mi ne volas vin kiel edzon.

Izaio. Se mi estus juna, vi ne akceptus min pro tio ke mi bezonus ilin ricevi. Prave aŭ malprave, ĉiam kulpa.

Agneso. Mi ne deziras denove vidviniĝi...

Izaio. Vazo rompita longe sin tenas...

Agneso. Senluziigŭ, sinjoro ; ne estas viaj proverboj, kiuj ŝanĝigos mian decidon ! (promenas) Ho !

Izaio. (akompanante ŝin). Eble ili faros tion, eble !... guto post guto disfalas granito... kiu iras trankvile, iras facile... (Agneso sin turnas ; ili haltas unu kontraŭ la alia) Junulino, pli bone sola, ol malbone akompanata... Atentu ke la plej blinda estas tiu, kiu ne volas vidi...

Agneso. (al si mem). Mi tuj diros al li mensogaĵojn. (laŭte) Tamen se mankus tiu ĉi fianĉo, estas aliaj knaboj, kiuj min amindumis.

Izaio. Kio pasis, nin forlasis !

Agneso. Kaj inter ili...

Izaio. Kio pasis, ne revenos !

Agneso. Ne interrompu min !... Kaj inter ili estas riĉulo, kiu iam...

Izaio. La tempo pasinta neniam revenos !

Agneso. Ne interrompu min, mi jam diris !
Kaj inter ili estas riĉulo, kiu iam forgesis la promeson...

Izaio. Fianĉiĝis - por ĉiam ligiĝis. Vorto donita estas kiel leĝo !

Agneso. Aj, malbonulo !... forgesis la promeson al mi faritan, sed nun li estas aliafoje enamiginta...

Izaio. Unufoje ŝtelinta restos ĉiam ŝtelisto.
(movo de Agneso) Kaj kiu estas tiu... riĉulo?

Agneso. Tio estas sekreto.

Izaio. Virino scias - tuta mondo scias. Sed vi bone agas : la sekreto estas la animo de la negoco...

Agneso. Vi havas en la kapo fabrikejon de proverboj ! For !

Izaio. Kio abundas, ne malutilas.

Agneso. Bone ! Pri tedaĵo sufiĉas. Alilokiĝu!

Izaio. Estas la teditoj, kiuj alilokiĝas.

Agneso. Sed mi estas hejme, sinjoro ! Diable ! kia senhontulo !

Izaio. (ekzamenante senhontege la kudraĵon)
Kiu hontas nenion, ne timas Dion.

Agneso. Se mia fianĉo vidus vin tie ĉi !
li, kiu ĵuris mortigi la unuan konkuranton,
kiu...

Izaio. Kiu multe minacas, ne estas dan-
ĝera ; kiu bojas, ne mordas... Kaj mi estas
viro ! ...mi havas forton... Kaj, kie regas
la forto, tie rajto silentas !...

Agneso. (ironie) Nu, bonvolu ne malhelpi
tiun kompatindan junulon, ĉu jes ?

Izaio. Mi lin malhelpos !... Batu malbon-
ulon, li vin flatos - kisu, li vin batos.
Ĉu vi kredas, ke mi ne parolas serioze ?
La afero estas vidi kaj alia...

Agneso. (samtone) Ne, ne faru tion.

Izaio. Mi faros ! Tio ĉi estas tiel certa,
kiel duoble du kvar. Tio estas certaĵo.
Kiu lupro ne volas esti, ĝian felon ne devas
vesti !

Agneso. Sed, ĉu vi scias ke li estas brava?

Izaio. Mi ankaŭ estas tia ! Tie ĉi malbone,
tie nebone ! Ne taŭgas du ursoj por unu
nesto kaj en unu sako du katoj, ĉiam mor-
das kaj gratas !

Agneso. Foriru, sinjoro, mi bezonas eliri ;
mi havas laboron for de tie ĉi.

Izaio. Kaj mi havas laboron tie ĉi. Mi de-
vas profiti la okazon, ĉar se elsaltas
la okazo, ĝi rompiĝas kiel vazo. (paŭzo)

Rigardu, sinjorino, rigardu atente min kaj diru, ĉu vi trovas min malbela : ĉu ne ?

Agneso. Aj, aj, aj !...

Izaio. Mi ankaŭ min trovas tia kaj feliĉa estas la malsanulo sinkonanta. Sed ofte ŝajno trompas kaj kapuĉo monaĥon ne faras. Provu kaj vi vidos (petegante). Edziniĝu kun mi.

Agneso. Dio antaŭgardu min je tio !

Izaio. Ho ! se ni estus geedzetoj, la afero estus malsama. Ekzemple : anstataŭ eliri nun al la strato kun tiu birdmortiga suno, vi sendus min, vian edzeton...

Agneso. (imitante lin) Vian edzeton... (al si mem) Ho ! Kia ideo ! Mi min liberigos de li. (laŭte) Tamen, ĉar ni ne estas geedzoj, ĉu vi povus fari al mi malgrandan servon ?

Izaio. Tio dependas de la servo : parolu klare.

Agneso. Ĉu vi povos aĉeti por mi tri metrojn da krepo ? Rigardu... jen estas la specimeno... en la magazeno de s-ro Godinjo... Ĉu vi scias kie ĝi staras ?

Izaio. Mi scias ; sed eĉ se mi ne scius ! Kiu havas buŝon, tiu iras Romon.

Agneso. Ĉu vi estas ĝenata ?

Izaio. Ne, por amiko komplezo neniam estas tro peza.

Agneso. Jen estas la mono.

Izaio. Ne... ne estas necese... (ekeliras kaj

haltas) Diable, mi ne memoras ĝustatempan proverbon (eliras).

Sceno kvara

Agneso

Agneso. Vi estas en granda embaraso... Kiam vi revenos, vi trovos la pordon fermita. For ! Kia tedaĵo ! Nun ni eliru, ĉar jam pasis la horo. (aperas ĉe l'pordo leteristo).

Sceno kvina

Agneso kaj la leteristo

Leteristo. Bonan tagon, sinjorino.

Agneso. Bonan tagon. Kion vi deziras ?

Leteristo. Jen estas letero...

Agneso. Letero ? (ricevante la leteron, al si mem). De kiu ĝi estas ? (al la leteristo) Dankon.

Leteristo. Ne dankinde, sinjorino. Fartu bone.

Agneso. Adiaŭ (la leteristo eliras).

Sceno sesa

Agneso

Agneso. Ha ! la letero estas de Felipo...

Li, la maldankemulo, bone faris skribinte al mi. De dek du tagoj ni ne vidas unu la alian... (malfermas la leteron kaj legas. Fizionomia ludo) - "Agneso. Mi petas pardonon, ĉar mi estas kulpa pro la tempo, kiun vi perdis kun mi. Oni proponis al mi profitegan edziĝon, kaj mi ne sciis rifuzi. Ankoraŭ unufoje - pardonon ! Mi ne kuraĝas diri al vi ion plian. Post unu semajno mi estos edzo. Forgesu min. - Felipo". (deklamante). Ĉu estas eble ?! Ho ! Dio mia ! (relegante) Jes... jen ĝi estas... tio estas lia litero... (restinte pensema momente) Nu, adiaŭ ! Mi vere ne amis lin multe... Mi diras pli : preferinda estas Izaio ; li estas pli maljuna, pli saĝa, havas monon en la banko, kaj Felipo ĵus pruvis al mi ke nuntempe mono estas reĝo, mono estas leĝo. Mi atendas tie ĉi Izaion kun mia jeso tute preta! Ho ! la mono... kion ĝi faras ! (kantetas ian ajn muzikaĵon).

Sceno sepa

Agneso kaj Izaio

Izaio. (enirante) Ofte kantas la buŝo, kiam kantas la koro.

Agneso. Jen vi jam returne ? Vi kuriris !

Izaio. Ne ! Kiu tro rapide saltas, tiu baldaŭ

haltas. Mi trovis alian magazenon pli proksime...

Agneso. (ricevinte la menditaĵon) Danke. Kiom ĝi kostis ?

Izaio. Bagatelon. Mil ducent rejsojn, ĉiu metro...

Agneso. Sciu, ke la alia vendas pli malkare.

Izaio. Kio kostas malmulte, kostas plej kare, sed pli valoras gusto ol mono.

Agneso. Ĉu vi marĉandis ?

Izaio. Marĉandi ? Kial ? Pli havas Dio por doni, ol la diablo por vendi.

Agneso. Mi jam notis ke vi estas tiel mal-
avara pri mono, kiel pri proverboj !

Izaio. Dio ne ricevis, diablo forlevis. Mi estas ŝparema, sed ne avara. Mi estas tia! Por ĉiu plezuro devas esti mezuro. Mi havas nur unu difekton : mi volas edziĝi. Ĉiu frenezulo havas sian manion. Mi faras al vi je la mila fojo mian peton. Vi parolis al mi pri enamiĝinto. Kie li estas ? Mi estas tie ĉi, kaj pli valoras tuj ovo, ol poste bovo.

Agneso. (al si mem) Mi devas agi lerte (laŭte) Vi... (kun ideo) Ha !

Izaio. Ho !

Agneso. Ĉu vi jam ĉeestis la ludadon de l' komedio "La malbenoj de l'kapitano" ?

Izaio. Ne, sinjorino. De malbenoj mi estas superplena.

Agneso. Li estis militisto, kiu malbenadis. La junulino, kiun li amis, akceptis lin kiel edzon, sed nur post kiam li promesis ne malbeni dum duona horo.

Izaio. Mi parolas pri blanko, vi respondas pri nigro.

Agneso. Mi tuj parolos pri blanko : mi akceptas vian proponon.

Izaio. (torente) Ĉu vi ĝin akceptas ?

Agneso. Jes, sinjoro.

Izaio. (nekredeme) Mi ne kredas ! Kiam la almozo estas granda, la almozulo suspektas.

Agneso. Sed mi altrudas al vi ankaŭ mian kondiĉon...

Izaio. Altrudu : ordonas, kiu povas...

Agneso. Se vi sukcesos resti duonan horon ne...

Izaio. Ne malbeninte ?

Agneso. Ne ! ne dirinte proverbon ! se vi tion sukcesos, mia mano estos via.

Izaio. Ĉu vere ?

Agneso. (sidiĝante) Vere.

Izaio. Sed mi povas resti silenta, ĉu ne ?

Agneso. Kiel ?! Tute ne ! Vi devas senĉese paroli !

Izaio. Tio estas iom malfacila : popola kutimo

havas valoron de lego.

Agneso. Aj, vi allasis unu !

Izaio. Kion vi volas ? Kutimo estas...

Agneso. Dua naturo. Jam dufoje...

Izaio. En la tria fojo estas danĝero.

Agneso. Aj, aj, aj ! La afero iras malbone !

Izaio. Sed ni ankoraŭ ne estis komencintaj. Tiuj estis diritas intence. Ni komencu ! Mi estas en amaso da embaraso !

Agneso. Alia !

Izaio. Mi protestas ! "Mi estas en amaso da embaraso" ne estas proverbo. Al ĉiu sinjoro estu lia honoro.

Agneso. Certe vi malgajnos... Atentu : estas la dua (montras la horloĝon). Ĉu vi akceptas la veton ? (paŭzo) Bone. Silento estas konsento...

Izaio. Ha ! Nun estas vi, kiu ilin diras ! Revenis al sorĉaĵo al la sorĉinto...

Agneso. Aj, aj !

Izaio. Tio estis eraro.

Agneso. De la eraroj vivas la notarioj. (paŭzo) Nu ! Diru ion...

Izaio. Kion mi diros ?... nur... ke mi tre amas vin... kaj...

Agneso. Do diru : Longe ĉerpas la kruĉo, ĝis ĝi fine rompiĝas.

Izaio. Ne provoku min, sinjorino, ne provoku min !

Agneso. Ĉiu altiras akvon al sia muelilo.

Izaio. (sin movetante) Akvo ! muelilo ! Ho ! kia turmento !

Agneso. Kio okazis al vi, sinjoro ?

Izaio. Nenio... mi havas nenion... estas tiu malpermeso, kiu ĝenas min... Tiu malbenita kutimo... ŝajnas al mi ke mi perdis la saĝon...

Agneso. Ĉu vi volas ekscii novaĵon ?

Izaio. Mi tuj ĝin ekscios.

Agneso. Diru kion vi volas ! Malfermu la kranon de l'sentencoj kaj proverboj... Parolu, parolu kion vi volas !

Izaio. Kaj la kondiĉo ?

Agneso. Ĝi kadukiĝis. (donante sian manon) Jen estas : mi estas via.

Izaio. (kontenta) Mia ! (alitone) Kaj la aliaj?

Agneso. Ili ne ekzistas, neniam ekzistis !

Izaio. Ĉu mi maldormas ? Se mi estas dormanta, lasu min tiel ; ne veku min.

Agneso. Vi tute maldormas.

Izaio. Ĉu vere ? (eksaltante de plezuro) Do, vivu Dio ! vivu la plezuro !... Tra la la rala!... (volas ĉirkaŭpreni ŝin).

Agneso. (evitante lin) Haltu ! Amo plia kaj malrespekto malplia !

Izaio. Sklavo kun forta mano... (alialtone)

Ĉu oni povas diri ĉi tiun proverbeton ?

Agneso. Kiom vi volos !

Izaio. ((finante))... estas plej forta tirano. (prenante ŝiajn manojn) Kaj vi ? ĉu vi amas min, mia anĝelo ?

Agneso. Trankviliĝu : la amo venos poste. Estu bona edzo kaj lasu ke la afero antaŭenmarŝu.

Izaio. Konsentite ! Ne en unu tago elkreskis Kartago.

Agneso. Kaj ĉiam tre fidu al viaj proverboj.

Izaio. Estas vere ! Okazontaĵo estas fortaĵo ! Homo proponas... kaj virino disponas !...

Agneso. Sufiĉe ! Diru adiaŭ al tiuj ĝesinjoj kaj ekzorgu pri la edziĝaj paperoj.

Izaio. Kiu havas buŝon ne... kantigas. Sed... (al la publiko).

Izaio

La ludo estas farita,
Sed antaŭ nia foriro
Aŭdiĝos tuj per Agneso
El nia kor' la deziro.

Agneso

Finiĝis la komedio,
Laboris multe la cerboj,
Aplaŭdojn viajn ni petas
Al tiu "Am' per proverboj".

*En la sama serio estas disponeblaj
i.a. broŝuroj :*

R. Laval. Esperanto kaj Literaturo
Argentina Novelaro

Jack LONDON. Konstrui fajron

VALO. El la kara infaneco...

1911-1912 Sveda novelaro

HAN RINER. La Turo de l'Popoloj

Joseph ROTH. La Ribelo

Maurits DEKKER. La Mondo ne havas atendejon

Viktoro HUGO. Legendo pri la bela Pekopeno...

Frederi MISTRAL. La Poemo de Rodano
kaj multaj aliaj...

*Por mendi aŭ aboni
(broŝurojn aŭ la gazeton "Laŭte!")*

skribu al :

Cercle espérantiste de l'Agenais

F-47340 LAROQUE

Presis : Baudé, F 47340 Laroque